

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת ל' כסלו התשפ"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	י-ם
16:22	17:14	17:47
16:20	17:12	17:42
16:20	17:12	17:42
16:23	17:14	17:47

ח"פ
ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצוק"ל
נהג לומר שמעולם לא ראה
שיש בבית חרושת כסא נוח לעובדים, גם
העולם הזה בית חרושת.

חייל נבון אינו מתלונן על
המכשול,
אלא רואה בו אתגר

היהודי שניגש לרבי משה לוי זצ"ל
לאחר השיעור, רצה לדבר איתו
בדחיפות, אלא שרבנו היה שקוע
בשיחה עם אחר. נאלץ להמתין עד
התייאש והלך, אלא שרבנו לא שכח...
כשעה וחצי לאחר שהגיע האיש לביתו,
מצלצל הטלפון: "אני הנהג של הרב,
אנחנו מחכים לך למטה". מיד
התלבש האיש וירד למטה, מוכן ומזומן
לשיחה עם רבנו, אלא ששוב רואה הוא
שרבנו משוחח עם אותו אדם...
משהתקרב אליהם, פנה רבנו לאיש
שיחו ואמר לו: "אתה רואה את היהודי
שמתקרב אלינו - הוא שרוי בצרות.
פלוני ופלוני ורב פלוני בירושלים
יכולים לעזור לו אני מבקש שתיכנס
בעובי הקורה ותפעל כפי שביקשתי!"

המקום הראשון לגילוי
הערכה, הוא משפחתך.

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי

על מנת להכיר את הפוטנציאל שלך,
עליך לאהוב את עם ישראל.

שופט כחמד עליון הרב מרדכי סינאני מספר:
כאשר למדנו קורס לטוענים רבניים בשנת תשמ"ג ב"מכון
אריאל",

"תפרנו" לרבי מרדכי אליהו זצ"ל תיק על מקרה שלא
היה וביקשנו את תשובתו ההלכתית. מרכז הקורס, שהיה
יועץ של משרד הדתות, פנה לרב לקבל את החלטתו.

הרב שאל אותי: "זה תיק אמיתי או תיאורתי?"
"למה?" שאל המרכז "כי אין לי סייעתא דישמיא להחליט
בתיק זה", השיב לו הרב. פנה אליו אותו מרכז בהתרגשות
ואמר לו: "כבוד הרב, אתה מן הבודדים שאכן רוח אלוקים
בקרבו", ונישק את ידו.

כתב המהר"ל בפרושו לפרקי אבות: מדרך
הטבע אדם מתעניין ובוהן את דעת האחרים
עליו - האם הם אוהבים אותו, או אם הם ח"ו
מזלזלים בו.

בחינת דעתם נעשית על פי התרשמות מהבעת
פניהם בעת שהם ניצבים מולו. פנים מחייכות
מביעות הערכה ופתיחות לאישיותו.

פנים חתומות וחסרות הבעה, משרדות
למעשה ולזול וחוסר הערכה, המעיקים על
הזולת העומד מולו.

לכן, אדם שאינו מחייך לעבר העומד מולו,
מעביר לו תחושת זלזול, האסור בתכלית
האיסור; אם כן, קבלת אדם בסבר פנים יפות
אינה מעשה חסד, אלא פעולת חובה, כדי
שהזולת לא ירגיש את עצמו מזלזל.

לע"נ רחל רשטאלבו
בת קלרה ואליהו

כשהאיש תמיד
בשמחה אף שתבוא עליו
מחלה ח"ו
בשמחתו
יבטלנה

אבל מי שיש לו עצבון
מי יכול לישא את זאת
רוח איש יכלכל מחלהו
ורוח נכאה מי ישאנה

לפני כמאתיים שנה היה המעשה. השמחה שררה במעונו של
הצדיק רבי כליפא מלכה זצ"ל ממוגאדור שבמרוקו, בנו
הנזיר המתבודד הפרוש מהויות העולם שלא מש מאהלי
התורה ועלה במעלות הקדושה והטהרה עמד להיכנס
לחופה. הנאספים הגיעו לבית החתן וליוו אותו בתופים
ובמחולות למקום החופה. אך כנגד שירתם עלתה צווחת
מרצחים ושגאת ליסטים. כנופיית שודדים פורעים חסמה את
דרכם, וראש הכנופיה קרא: "יהודים! אנחנו רוצים קרבן דמים!
הביאו לנו את ראשו של החתן! אם לא נמית את כולכם!"
דממת מוות השתררה. הרצח קנן ביני הרשעים.

הכל ידעו שאין איומם מן השפה ולחוץ. לפתע פסע קדימה
האב הצדיק רבי כליפא ואמר: קחו אותי תמורת בני חוסו על
חיי העולם העומד לבנות את ביתו!

חלילה לך אבי קרא החתן ורץ אל אביו
"זכות גדולה נתגלגלה לידי למות על יהדותי. בשעה
קלה אהיה במחיצתם של רבי עקיבא וחבריו, הרוגי המלכות"

על מנת להיות אדם טוב, אתה צריך
ליהנות מלהיות טוב.

בעל ואישה באו לרבי ישראל מקוזניץ זצ"ל.

הם התסככו והבעל חפץ לגרש את אשתו. כשנשאל מדוע, התלונן
הגבר: "אשתי מכינה כל שבוע פשטידה (קוגל) טעימה לשבת. אני כל כך אוהב את
הפשטידה הזו! כל השבוע אני טורח ועמל רק בשביל הפשטידה! כשאני רק חושב
על הפשטידה, אני נהיה רעב..." "אבל ראה מה אשתי עושה לי? היא מענה אותי. אתה
חושב שאחרי שאני אומר את הקידוש אקבל את הפשטידה? בשום פנים ואופן לא! קודם
היא מגישה את הדגים. אחר-כך את המרק."

אחר-כך עוף ותפוחי אדמה. ורק כשבטני מלאה ואני לא מסוגל לאכול ולו נגיסה אחת
נוספת, היא מביאה את הפשטידה! האם אינך חושב שעלי לגרש אותה?" האישה מיהרה
להשיב: "ראה מה בעלי עושה לי! אמי המנוחה עליה השלום, הייתה מגישה את
הפשטידה רק בסיום הסעודה. כיצד אוכל להפך ממנהג אמא?" המגיד מקוזניץ הציג
בעדינות להכין מעתה ואילך שתי פשטידות. את האחת יאכלו בני הזוג מיד לאחר
הקידוש, ואילו האחרת תוגש בסוף הסעודה, כמנהג האישה. בני הזוג יצאו שמחים
ומרוצים. מאותו היום ואילך, היו מגישים על שולחנו של המגיד מקוזניץ שתי פשטידות.
האחת לאחר הקידוש, והשניה בתום הסעודה. את הפשטידה הראשונה היו מכנים "קוגל
של שלום בית", על-שום המעשה.

איש ואישה זכו שכינה בניהם (העורך)

פקודה לפהשטה

העלון לעילוי נשמת שלמה לנקרי ת.ג.צ.ב.ה.

כשילד משקר יכולות להיות מספר סיבות לדבר. אחת המצוינות שקר **מתוך פחד**, או שההורים עצמם המטילים **אימה יתירה** על ילדיהם, ואז הילדים פשוט לא מסוגלים להודות באמת מהפחד שמא יענישו אותם, יצעקו עליהם, יבזו אותם וכו'.

לכן, הדבר הראשון לבדוק אם לא מטילים אימה יתירה על הילדים. ההורים צריכים להיות **חברים טובים** של ילדיהם! כך שהם יספרו להם הכל בלי שום חשש שמא ההורים יתפכו למעין 'עדי מדינה', שבתחילה אומרים לילד 'ספר לי הכל ואל תפחד', ואחרי שהילד מספר, כועסים עליו. ילד שמקבל חינוך כזה לא יספר להוריו הכל וקרוב לוודאי שישקר להם. לכן, אם הבעיה מתבטאת בכך שהילד מפחד לומר את האמת, אז עיקר העבודה היא להשתדל לבנות לו ביטחון כדי שיוכל לספר להורים הכל ואת האמת. ובנוסף, **צריך ללמד** את הילד על המשמעות וההשלכות של השקר, החסרונות וגנותו, ולהיפך – לספר לו על מעלת האמת.

זוג קשישים חוגג את יום נישואיהם השישים. הם הולכים לבית הספר בו למדו ביחד, נכנסים לכיתה שלהם ומוצאים את השולחן בו ישבו ביחד, בדרכם הביתה, רכב משורייני עובר לידם ונופל ממנו שק עם שטרות הישר לרגליהם. הוא טוען שיש להחזיר את זה אבל היא מתעקשת ש"כל המוצא שומר". בבית הם סופרים את הכסף מגלים שברשותם מיליון וחצי שקל.

היא מחביאה את השק בעליית הגג. למחרת שני קציני משטרה סורקים את האזור ומחפשים את הכסף בשכונתם. הם דופקים על דלתם ושואלים את הקשישים אם מצאו אתמול שק כסף. היא עונה, "לא".

מצפנו מציק לו והוא אומר לשוטרים, "היא משקרת זה בעליית הגג." היא מתעצבנת עליו ואמרת לשוטרים, "אל תאמינו לו, הוא סניילי!!!!!"

השוטרים פונים אליו ומתחקרים: "ספר את הסיפור, זקן, מההתחלה." "טוב", הוא מתחיל לספר, "אתמול כשחזרנו מבית הספר..."

שוטר אחד מסתכל על חברו ואומר, **"עזוב, בוא נלך..."**

 שוטר אחד מסתכל על חברו ואומר, **"עזוב, בוא נלך..."**

**“כשאתה מנסה ליצור
רושם, זה בדיוק הרושם
שאתה יוצר.”**

ההכרעה הגורלית בהיות
רבנו הרב **אהרון קוטלר**
זצ"ל בשנת תש"א בשנחאי,
לאחר שנמלט ממאורעות
השואה התלבט אם לעלות
לארץ ישראל או להעדיף את
ההגירה לאמריקה. היות שהיו
צדדים לכאן ולכאן, **התקשה**
להחליט, ולבסוף החליט
להעדיף את ההגירה לאמריקה,
כדי לשנות את המצב הרוחני
השורר שם על ידי הקמת ישיבה
ללא לימודי חול. האווירה
באמריקה הייתה אוירה של
רדיפה, עיוורת אחר הגשמיות.
נושא הפרנסה עמד בראש סדר
העדיפויות. כדי למצוא מקור
פרנסה **היה צורך לעבוד**
שבעה ימים בשבוע, תוך חילול
שבת. מובן שמי שלא עמד
בניסיון, איבד את הקשר לתורה
וליראת שמים לדורות.

גם אם יש לנו הרבה כסף, אהבה וכוח, לא נהיה מרוצים באמת עד שניצור קשר עם ה' יתברך.

הקרבן הוא שאדם **ישבור גאותו** וישאז וישוב לה' מרוע מעלליו אבל שאינם שבים לה' מדרכיהם הרעים בנמ תועבה וכן הוא בתפילה שהיא רבן שתפילת רשעים היא תועבה כי זו רוחם ומכל שכן שבעת שמתפלל **ב מחשבות זרות** ופניות להרים גאותו ולהתנשא.

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת ובה, יוסף דהאן בן רימה, ללאור בן אינלה, בן סטפח, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חניה, יחיאל בן לוליה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, מרים בת זוהרה, רפאל ואבלטר בני קלרה, כסס יהודה בן חנה פתיא, הרב האלעזר בן שמחה, יחזקאל ושמואל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן פנחס, מרגלית, אלעזר בן רגניה, שלום בן אהרן מורי, הרב יורם אברביל, ישראל בן שמחה סבג, בשמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת שמחה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמיני הרב יהודה אירי, יפה בת לאה, דוד בן איוה, יעקב בן הרב בריסקה, החסיד מנשה בן רחמה

מנן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה

משולחן גבוה

חלקו הראשון של החלום, על הפרות, שרמו כי יהיה מחסור בבשר לאכילה – לא הדאיג ביותר את פרעה. אם לא יהא די בשר לאכילה – יאכל לחם. ברם משבא חלקו השני של החלום, על השיבולים, ורמז שיחיה מחסור אפילו בלחם – מיד "ותפעם רוחו"...

"ויריעוהו בן הבור ויגלו" מפני כבוד המלכות (רש"י)

ואילולא כבוד המלכות, כלום אינו צריך אדם לגזוז שערותיו, אחרי ישיבה כה ממושכת בבית הסוהר? ברם, הלא אמרו חכמינו: "בראש השנה יצא יוסף מבית האסורים" ואם כן כיצד התגלח ביום טוב? על כך משיב רש"י: "מפני כבוד המלכות" – כפי שפוסק הש"ך (יו"ד סימן קצ"ח), שלצורך מצוה מותר...

"ויוסף הוא השליט" אף על פי שהוא היה השליט והמושל, בכל זאת לא מסר את חלוקת התבואה לידי פקידיו ועובדיו, כי אם הוא בעצמו היה המשביר – כדי שלא ייעשה עוול לאיש וכדי לשמש דוגמא ומופת לבני אדם, עד כמה צריכים לטרוח ולעמול במידת הרחמנות, כדי להציל אנשים מחרפת רעב.

"ויאמר אליהם מרגלים אתם" מה ראה להאשים אותם דווקא בחטא זה של "מרגלים אתם"?

אלא חושש היה שמא ילכו האחים לתור אחריו ולחפשו, בידעם שהוא נמכר למצרים, עד אשר יגלו את זהותו – לפיכך אמר להם: "מרגלים אתם" ובכך חסם בפניהם את כל הדרכים ונטל מהם כל אפשרות לחקור ולדרוש אחריו,

כי אדם החשוד בריגול לא יעיז להרבות בשאלות על אודות המושל בארץ...

באת שמוס ומחורק לכל בית ישראל

רבי נתן צבי פינקל זצ"ל השתדל להשרות בין התלמידים רוח טובה ואוירה שמחה. ביחוד בתקופת
החגים, היתה השמחה **מגיעה לשיאה**. ניגונים עלילים וריקודים נלהבים לא היו פוסקים מבין כותלי הישיבה
בתקופת החגים. המונים היו באים לראות את שמחתה של הישיבה ולהשתתף בה. רבי נתן צבי היה מעודד שמחה
זו. גם בשבתות היו בוקעים קולות זמרה מאכסניות התלמידים ומדירתו של רבי נתן צבי. גם בימות החול במשך כל
השנה היה בישיבה מצב רוח של חדוה ושמחה. תופעה זו היתה טבעית, לרגל הריתחא דאורייתא וחכמת התורה
משיבת הנפש ומשמחת הלב, שמילאו תמיד את חללה של הישיבה. רבי נתן צבי ראה בכך גם את **דרך התורה**
האמיתית. יחד עם זאת העריך את הדבר מבחינה חינוכית וראה בכך תנאי להתעוררות הכשרונות, להרחבת הדעת
ועזר לבהירות השכלית בהבנת הלימודים ובעבודת המחשבה. כשהיה מבחין בתלמיד עצוב או מדוכא, היה משתדל
לשנות את מצב רוחו. מתוך הנחה זאת היה נוזף בתלמידים על הבעתם הנוקשה.

פעם ביקר בביתו תלמיד מישיבה אחרת שעבר את סלבודקה בדרכו מליטא לפולניה. רבי נתן צבי העיר לו כמה
פעמים שישנה את הבעתו הרצינית מדי, ויעלה חיוך על שפתיו. אך הלה שהיה מחונך כל ימיו להרצינות ולמתחנות,
לא יכול היה לשנות את הרגלו ולא חייך. רבי נתן צבי ראה בכך ליקוי גדול והסיק מסקנות מרחיקות לכת. בתחילה
נקבע שנכדו של רבי נתן צבי יסע יחד עם אותו בחור לישיבת מיר ויחד ינסו לעבור את הגבול שבין ליטא לפולניה.
אולם לאחר השיחה הנזכרת, ביטל רבי צבי את התכנית ולא הסכים שנכדו יתלווה לאותו בחור, בנמקו שהוא
מסופק בזכויותיו של הבחור וחושש לסכנת הדרכים. אחד הבחורים בא אליו פעם בעיר חברון לבשר לו על
אירוסיו. רבי נתן צבי הבחין שהוא רציני מדי והוכיחו על שאינו מגלה פנים מסבירות. הוא הוסיף שפנים מסבירות
הינם חובה רבה. ועל אחת כמה וכמה במקרה שיש לו כלה, שעליו לנהוג כלפיה כראוי.

אוטובוס
מתנגש בעץ ומתהפך
לתהום. חזוויי זקן שמתגורר
בסביבה מגיע לשם ובתוך
שעתיים הוא חופר בור גדול
וקובר את כולם. לאחר כמה
ימים, עובר שם השריף.
כשהוא רואה את שרידי
האוטובוס, הוא בא לחקור
את הזקן. "כולם היו
מתים?" "אני מאמין שכן.
היו כמה שאמרו שהם לא,
אבל אתה יודע
עיתונאים"

**בואו והצטרפו
לרשימת תפוצה**
hamaor.net@gmail.com

לחיות בלי נתינת צדקה
 בא עשיר לפני הרה"ק רבי
עקב מרדכי זיע"א
 והתלונן לפניו, כי הוא כבר יגע
 מרוב נתינת צדקה, שהרי אין
 לדבר סוף. השיב הרב: "וכי
 אינך **עייף ויגע** מרוב אכילה?
 הרי גם לאכילה אין סוף..."
 תמה העשיר: "איך אפשר
 לחיות בלי מזון?" ענה הרבי:
"ואיך אפשר לחיות
 בלי נתינת צדקה?"

רבי נתן צבי פינקל זצ"ל
החגים, היתה השמחה **מגיעה** ל
בתקופת החגים. המונים היו באים
זו. גם בשבתות היו בוקעים קולות
השנה היה ביישיבה מצב רוח של
משיבת הנפש ומשמחת הלב, שמ
האמיתית. יחד עם זאת העריץ אר
ועזר לבהירות השכלית בהבנת הל
לשנות את מצב ה

פעם ביקר בביתו תלמיד מיישיבה
פעמים שישנה את הבעתו הרצינית
לא יכול היה לשנות את הרגלו ולא
נקבע שנכדו של רבי נתן צבי יסע
אולם לאחר השיחה הנזכרת, בי
מסופק בזכויות של הבחור
אירוסיו. רבי נתן צבי הבחין שהוא
הינם חובה רבה. ועל